

hodnutí v celém jeho rozsahu a bude věci žal. úřadu, aby otázka st-lčina nároku na vdovský důchod vojenský za rok 1922 a 1923 podrobil se zřetelům k ustanovení § 7 odst. 2 zák. o ss novému zkoumání.

Č. 5920.

Honební právo. — Administrativní řízení. * Honební výbor není legitimován stěžovati si do výše náhrady stanovené za enklávy podle § 7 česk. hon. zák.

(Nález ze dne 4. října 1926 č. 19.593.)

Prejudikatura: Boh. 39 adm.

Věc: Honební výbor v S. proti zemskému správnímu výboru v Praze o rekursní legitimaci ve věci náhrady za enklávy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením z 1. dubna 1925 přikázala osk v M. v základě §§ 5 a 17 hon. zákona M-cké uhelné důlní společnosti řadu parcel ležících v kat. obci S. jako enklavu a podle § 7 stanovila náhradu za ně částkou 7 Kč 15 h za hektar ročně. Rekurs hon. výboru v S., který mimo jiné nařikal toto ustanovení z důvodu, že náhrada určena nepřiměřeně nízkou, byl v tomto bodu nař. rozhodnutím odmítnut pro nedostatek rekursní legitimace, poněvadž nárok na náhradu podle § 7 hon. zák. za přikázané enklávné pozemky mají toliko jejich majitelé (§ 22 hon. zák.), které však hon. výbor po zákonu není povolán zastupovati.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Hon. zákon zná trojí způsob hospodářského zužitkování hon. práva, příslušejícího zásadně držiteli pozemku; jednak samostatným výkonem myslivosti ve vlastní honitbě (§§ 2, 3), jednak ve formě členského práva v hon. společenstvu (§ 4), a posléze ve formě nároku na náhradu za pozemky, které, nejsouce součástí ani honitby vlastní ani honitby společenstevní, byly okr. výborem přikázány jiné osobě k výkonu myslivosti dle § 5. Subjektem tohoto nároku na náhradu za přikázané pozemky jest jejich držitel (§ 7 a 22) jako subjekt hon. práva principiálně s pozemky těmi spojeného.

Podle § 4 hon. zák. tvoří hon. společenstvo gruntovníci osady, pokud jejich souvislý pozemkový komplex dosahuje výměry aspoň 115 ha. K společenstevní honitbě náleží tedy pozemky osadní jenom potud, pokud jsou součástí tohoto souvislého komplexu, a jenom ohledně těchto pozemků jsou držitelé usedlostí osadních členy hon. společenstva. Podle § 5 hon. zák. přikazují se však k výkonu myslivosti pouze takové pozemky, které nejsou součástí honitby společenstevní. Poněvadž podle § 8 hon. zák. jest hon. společenstvo povoláno spravovati toliko jemu příslušející právo k výkonu myslivosti na honitbě společenstevní (§ 4), stojí pozemky dle § 5 hon. zák. do jiné honitby přikázané zcela mimo svazek a ingerenci hon. společenstva; členství v hon. společenstvu vztahuje se pouze na ty pozemky, které jsou součástí společenstevní honitby, nikoli také na pozemky jiné, byť i ležely v osadě. Důsledkem toho nelze ani hon. výboru, který jest orgánem hon. společenstva (§ 8) a jako takový povolán toliko vésti správu společenstevní honitby (§ 8)

a zastupovati hon. společenstvo (§ 12), přiznati oprávnění, aby zastupoval zájmy jednotlivých gruntovníků ohledně těch pozemků, které, nejsou součástí společenstevní honitby, byly k výkonu myslivosti dle § 5 přikázány do jiné honitby.

Právem uznal tedy žal. úřad rekurs hon. výboru proti určení výše náhrady za pozemky dle § 5 přikázané pro nedostatek legitimace za nepřipustný.

Č. 5921.

Domovské právo (Slovensko): O přikazování bezdomovců.

(Nález ze dne 4. října 1926 č. 19.766.)

V ě c: Obec Z. proti župnímu úřadu v Nitře o domovskou příslušnost Rosy T. a Ludvíka T.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Ob. zastupitelstvo v Ď., projednávajíc v sezení dne 9. října 1922 příslušnost Rozalie T. k nařízení hlavního služného, ježto se jednalo o náhradu léčebných výloh, usneslo se, že jí za příslušnici neuznává, neboť, třebas její otec před přestěhováním se do M. v obci asi pět roků býval jako nádeník, příslušnosti nenabyl, poněvadž neměl v obci majetek, žádné daně neplatil a veř. práce nekonal; taktéž ob. zastupitelstvo v M. v sezení z 9. října 1922 neuznalo ji za svoji příslušnici, neboť třebas otec její před patnácti lety v M. v továrně byl zaměstnán, v obci příslušnosti nabýti nemohl, poněvadž nebyl zdaněn; ježto otec není tam příslušný, nemůže také jeho dcera tamže býti příslušnou. Podobně i ob. zastupitelstvo v Mar. v zasedání z 24. listopadu 1922 neuznalo Rozalii T. svoji příslušnicí — třeba se tam narodila — neboť její otec v obci před 20ti lety pouze tři leta se zdržoval, daně neplatil a proto tamním příslušníkem se nestal a tudíž také dcera této příslušnosti nabýti nemohla.

Ludvík T., otec Rozalie T., byv slyšen, udal, že se narodil 13. července 1856 ve Z., kde se 12 roků zdržoval, pak se přestěhoval do M. a odtud do Ď.; odveden byl z M. jako m-ský obyvatel; po odbytí voj. služby zdržoval se krátkou dobu v různých obcích, konečně v Mar. 10 let a Ď. 12 let, po 16 roků již se zdržuje v M., daň neplatil nikde.

Na to župní úřad nař. rozhodnutím z úřední moci přikázal Ludvíka T., narozeného ve Z. dne 14. července 1856, domovským právem do Z. na základě § 16 lit. b) zák. čl. XXII : 1886, kteroužto příslušnost ve smyslu § 6 cit. zák. sleduje i jeho dcera Rozalie, poněvadž konaným vyšetřováním nemohla býti ani původní, ani samostatně nabytá dom. příslušnost jmenovaného zjištěna, následkem toho bylo třeba ho za bezdomovce považovati, který ve smyslu § 16 lit. b) cit. zák. článku musel býti dom. právem přikázán do obce Z.; poněvadž ani jeho dcera Rozalie dosud samostatnou dom. příslušnost nikde nenabyla, sleduje ve smyslu § 6 cit. zák. článku příslušnost otcovu ve Z.